

IN MEMORIAM AUREL MOLDOVEANU

Născut în 16 noiembrie 1926 comuna Ruginești, Putna, jud. Vrancea - decedat 2016. Avem obligația morală de a aduce un omagiu, în clipa când a plecat dintre noi profesorilor și mentorilor noștri. Ei s-au aplecat cu dragoste și căldură, cu o răbdare imensă asupra noastră, ne-au călăuzit și ne-au format ca profesioniști. Noi am plecat în toate muzeele din țară indiferent de profil și am aplicat normele de conservare și tainele învățate de la profesorii noștri. Am avut curajul să luptăm cu dificultățile și lipsurile din sistem pentru că așa ne-au învățat ei și să susținem prin experiența preluată de la ei activitatea de conservare preventivă a patrimoniului cultural național.

Personalitatea ce reprezintă contribuția eminentă, „rodul unei perioade de studiu de peste 30 de ani, o lungă experiență de teren și activitate didactică” este cea a d-lui profesor Aurel Moldoveanu¹. Autodidact la Centrul de perfecționare al Ministerului Culturii a conturat și a scris lucrări de mare valoare pentru toți conservatorii, restauratorii și muzeografilor din această țară, care au avut formarea profesională ghidată de persoana lui. Dumnezeu să-l ierte, a dispărut dintre noi lăsând un mare gol dar o mare contribuție la conservarea patrimoniului cultural românesc.

Dedic această carte tuturor celor care sprijinindu-se pe cunoștințele ei vor avea curajul să lupte nu numai cu dificultățile conservării preventive ci și cu – mai ales – toți cei care puși să aibă în pază patrimoniul național îl batjocoresc prin obtuzitate, ignoranță și indiferență.

¹ Conservarea preventivă a bunurilor culturale, București 1999, pag. 1

PREFAȚĂ

Această carte nu este rezultatul unei abordări livrești. Lucrarea este rodul unei combinații dintre trei factori esențiali și complementari: o perioadă de studiu de peste 30 de ani, o lungă experiență de teren (25 de ani) și o neîntreruptă activitate didactică. Fiecare cu aportul său. Toate au contribuit la clarificarea și adâncirea problemelor, la realizarea unei experiențe practice inegalabile, la adâncirea și sistematizarea deopotrivă a situațiilor ca și a elementelor de cunoaștere.

Conservarea bunurilor culturale constituie una din principalele funcții ale muzeului. Cu toate acestea pentru un observator al vieții noastre muzeale nimic nu lasă să transpară o asemenea funcție. Neimpusă de vreun act normativ, nici măcar de un ipotetic cod deontologic, conservarea nu-și îndeplinește funcția care-i revine ca factor major al activității de ocrotire a patrimoniului cultural național. Așa se explică cum devin bunurile culturale victimele condițiilor naturale și a factorului uman. Atât pentru ceea ce acesta ar trebui să facă și nu face, cât și pentru ceea ce face și nu face cum trebuie ori de câte ori folosește, manipulează, expune sau depozitează bunurile de păstrarea cărora ar trebui să răspundă.

Despre obligația, care incumbă celor care slujesc muzeul, de a proteja patrimoniul pe care-l au în primire și despre cum anume să o facă, s-a scris foarte puțin. Dar înclin să cred că nu absența cunoașterii explică modul inadmisibil în care este tratat patrimoniul, indiferența totală față de problemele păstrării